

УМЕНЪ СИРОМАХЪ

Единъ царъ се мислѣлъ за много хитъръ и досетливъ. Той заповѣдалъ да разгласятъ по царството му, че дава две торби жълтици, ако се намѣри нѣкой да му каже една хубава лъжа.

Дошелъ най-прочутиятъ лъжець. Лъгълъ, лъгълъ, ала не можалъ да скрои лъжа като за предъ царя. Царьтъ все казвалъ: „Че това лъжа ли е? Това азъ зная, за онова се досѣщамъ“.

Дошелъ другъ лъжець, но и съ него се случило сѣщото. Трети лъжець се явилъ въ царския дворець, ала и той не успѣлъ да излъже царя. Изредили се всички лъжци отъ царството, но никой не можалъ да вземе жълтицитѣ.

Научилъ се за тая работа единъ уменъ сироманъ. Той взелъ две празни торби, метналъ ги на магаренцето си и отишелъ при царя.

— Какво те носи тука, човѣче? — попиталъ го царьтъ. — Да не си дошелъ и ти да ме лъжешъ?

По работа ида, царю честити, — рекълъ сироманътъ. — Преди двадесетъ години баща ти зае отъ мене две торби жълтици. Сега дойдохъ да ми ги дадешъ, че ми трѣбватъ.

— Де се е чуло видѣло царъ отъ дриплю пари да заема! — викналъ царьтъ. — Хубава лъжа!

— Като е лъжа, — казалъ сироманътъ, — напълни торбитѣ съ жълтици, както си обещалъ. Ако е истина, напълни ги, за да платишъ дълга на баща си.

„Бре уменъ човѣкъ! — рекълъ си царьтъ на ума. — Лъжа да е, обещано е. Истина да е, трѣбва да се плати“.

И той заповѣдалъ да напълнятъ торбитѣ на сиромана съ жълтици.

Сироманътъ натоварилъ магаренцето си и тръгналъ да си отива. Тогава царьтъ го попиталъ:

— Какво ще правишъ толкова пари, бѣдни човѣче?

Ще ги хвърля на рибитѣ въ морето.

Ти лудъ ли си, или тепърва ще полудявашъ?

— Въ лудо царство живѣя, но умѣтъ ми е още на мѣсто! — отговорилъ сироманътъ. — Като хвърля жълтицитѣ въ морето, никой нѣма да ми каже, че съмъ ги спечелилъ съ лъжа. По-добре е да си бжда уменъ сироманъ отколкото да стана

ПИСМО

(Изъ »Бѣлитѣ кантони«)

На г. Любомиръ Дойчевъ

Тукъ пролѣтъ е и радостно качо-
нитъ
край линията тѣнатъ въ искренъ
смѣхъ.

Небето е дълбоко и лазуритъ
пилѣятъ свежестъ и прохладенъ
прахъ.

Балканитъ сж чудни, горди, приказни
загнати не въ снягъ, а съ треви.

Гърмятъ надъ тѣхъ лжчатъ луди,
огнени

— цѣлуватъ ги по нѣжнитъ страни.
А где изчезнаха, ще кажешъ драги,

вихритъ
съсъ бурната напѣвностъ всрѣдъ
нощта,

които съ вой напиратъ въ прозор-
цитъ

и чулъха съ бѣсъ гнѣвенъ радостта?
Отминаха . . и днесъ сж отживѣлица

въвъ пѣтя ни, на земнитъ ни дни...
Сега е пролѣтъ . . . Радвамъ се безъ

граница
— и радостта ми пѣе и звѣни.

Напънили сж много тукъ дрѣвче-
тата.

Кантонитъ усмихватъ се съ душа,
просмукала възторга на полетата

— съ насладата на цѣлата земя...!
Не зная що е въ мене? Тука пѣи-

цитъ
съсъ кръсци посрещатъ пролѣтъта

— по покрива, отсрѣща и по жи-
цитъ

по хълмитъ, надъ роднитъ села.
Сами сме пакъ, но вече много весели

въ гърдитъ ни ония дни мълчатъ...
Въ очитъ ни просторитъ сж грѣй-

нали
съсъ дългия желѣзенъ, блесналъ
пѣтъ.

Тукъ всичко е въ ликуване потѣнало
и всичко тукъ повтаря все едно:

че пролѣтъта е — въ душитъ е раз-
сѣмнало . . .

Възторгъ ме плиска съ дѣхъ на
сѣнокосъ.

Янко Д. Урумовъ

богатъ лъжець. Пъкъ и рибитѣ най-
добре мълчатъ, та никому не ще обадятъ,
че по свѣта има хора, които плашатъ,
когато ги лъжатъ!